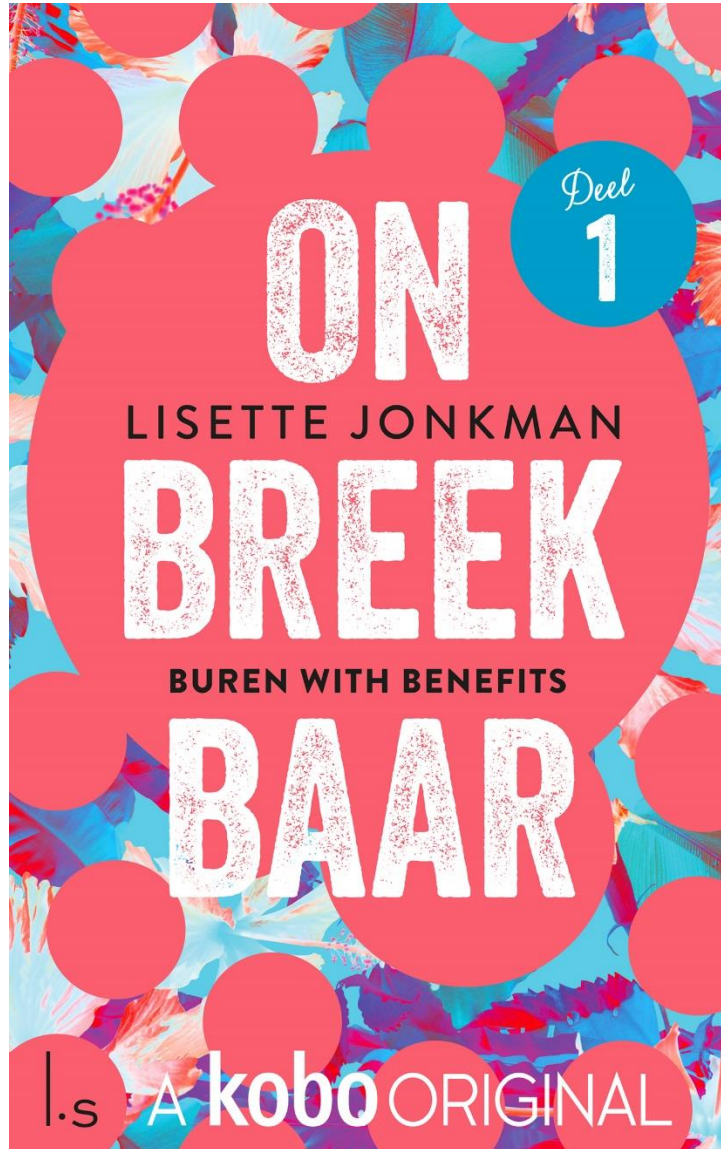

Geschrapte scène uit

***Buren with benefits* (Onbreekbaar #1)**

Lisette Jonkman

Ferdi

Dat hele ‘niet te veel drinken’ houd ik vol tot de derde week van januari, als Lucy haar verjaardag viert. Ik heb me na het eten door Coen laten verleiden tot een potje ‘te doen of niet te doen’, wat zoveel inhoudt als de tv aanzetten en een shotje nemen als je seks zou kunnen hebben de persoon die op dat moment in beeld is. Het gemene van het spel is dat je standaarden steeds lager worden en dat je op het laatst bijna geneigd bent adjes te gaan trekken bij het zien van een vagelijk aantrekkelijke kamerplant.

Tegen de tijd dat ik bij Lucy’s nerdhol op de campus aankom, ben ik dus compleet toeter. Niet dat ik nou zoveel zin had om nog naar de campus te fietsen en daar de hele avond te luisteren naar een discussie over alle redenen waarom Rumours van Fleetwood Mac zo geniaal is, of om mijn oren te laten teisteren door de afschuwelijke death metal die me minstens vijftig hertz gehoorbereik gaat kosten. Maar ik heb Lucy beloofd

om langs te komen, en aangezien we straks huisgenoten zijn (vanaf 29 januari komt ze in Inges kamer wonen), is het maar beter om haar niet tegen me in het harnas te jagen.

Ik sla mijn armen om haar heen als ze de deur opendoet en probeer haar uit gewoonte (en zathed) op haar mond te zoenen. Ik ben te ver heen om nog moeite te doen haar reactie te interpreteren. In de woonkamer spot ik tussen alle Quasimodo's (Quasimodi?) de blonde beste vriendin van Lucy. Ik ben haar naam even kwijt, maar ik maak een pistool van mijn duim en wijsvinger en wijs naar haar. 'Goedenavond, schone dame. Wij kennen elkaar nog.' Dan plof ik naast haar op de bank en geef haar een handkus.

Blondie giechelt en de rest van de avond zit ze aan me vastgeplakt. Ik heb géén idee waar we het over hebben of hoeveel bier ik nog achterover sla. Op een gegeven moment zeik ik bijna in mijn broek en moet ik de barre tocht naar de plee wel ondernemen op mijn wankele benen.

'Wat ga je doen?' vraagt Blondie als ik opsta.

‘Naar de wc,’ antwoord ik, en ik hoor zelf hoe elastisch mijn woorden klinken. ‘Je mag wel mee, als je wilt.’

Ze giechelt weer. Het geluid werkt een beetje op mijn zenuwen.

Als ik mijn blaas gelegegd heb en de wc-deur weer openzwaai, staat ze tot mijn verbazing inderdaad voor de deur. Beleefd doe ik buiten de wc een stap opzij, zodat zij erbij kan. ‘Wel je handjes wassen, hè,’ zeg ik.

‘Ik hoef niet naar de wc,’ zegt ze.

‘Maar wat doe je dan...’ begin ik, maar dan valt het kwartje. O. Ooo. Aha.

De drank heeft mijn subtiliteit volledig weggenomen. In één stap overbrug ik de afstand tussen ons en steek mijn tong in haar mond. De zoen is niet fantastisch, maar dat is ook niet zo gek; we hebben dit nog niet eerder samen gedaan. Een eerste zoen is nooit fijn.

O, wacht even. Mijn eerste zoen met Abby was wél meteen lekker. En de tweede ook. En de derde...

‘Hoe lang zou het duren voordat ze ons missen, denk je?’ mompelt Blondie.

‘Een minuutje of tien?’ schat ik.

Ze grijnst. ‘Dat is genoeg.’ Met een vastberaden gebaar pakt ze mijn hand vast en trekt me mee de gang door, naar een openstaande slaapkamerdeur. Mijn blikveld schommelt en mijn hoofd tolt, maar zodra ik bij binnenkomst de gigantische hoeveelheid kleding en make-up zie, weet ik dat het Lucy’s kamer is.

Ik kan me niet herinneren dat ik de deur achter ons dicht trek, dat we al zoenend op het bed belanden of dat we aan elkaars kleding friemelen. Ik weet alleen dat ik een condoom omdoe, en dat de deur ineens openzwaait en ik recht in Lucy’s geschokte gezicht kijk terwijl ik net tot aan mijn ballen in Blondie begraven zit.

Lucy’s blauwe ogen lijken bijna licht te geven van verontwaardiging als ze roept: ‘Jezus, jongens, serieus?’

Snel verlaat ik het terrein tussen Blondies benen, die iets van een excuus stamelt. Lucy luistert niet en stormt de kamer uit.

‘Nou ja, we troosten haar zo wel,’ zeg ik met dubbele tong, en probeer weer op Blondie te kruipen. Die is daar echter niet van gediend.

‘Ik moet achter haar aan,’ zegt ze, en raapt haar kanten onderbroekje op van de grond.

Met tegenzin prop ik mezelf terug in mijn broek, die nu blijkbaar de rest van de avond aan zal blijven. ‘Maak je maar geen zorgen, Lucy en ik hebben alleen gezoend,’ probeer ik haar gerust te stellen. Ze ziet er echt overstuur uit.

‘Sorry?’ vraagt ze verbaasd. ‘Jullie hebben gezoend?’

Ah, volgens mij heb ik het zojuist erger gemaakt. Met nog een por in het kruis van mijn spijkerbroek in een laatste poging de inhoud goed te leggen, zeg ik: ‘Ja, maar het is niks geworden, hoor.’

‘Shit,’ mompelt Blondie. Als zij haar kleren weer aan heeft getrokken, volgen we Lucy terug naar de keuken. Ze staat een glas wijn te adten en kijkt ons moordlustig aan.

Blondie steekt van wal met: ‘Lucy, sorry, ik wist niet dat jij en Ferdi ook...’

‘Daar gaat het me niet om,’ onderbreekt Lucy haar. ‘Alleen dat jullie dat op mijn bed doen, met mijn kussen als hulpstuk, vind ik verre van fris. En dan druk ik me nog zacht uit.’ Ze rimpelt haar neus walgend en dat is alles wat er nodig is. Mijn excuses zijn dat ik dronken, geil en gefrustreerd ben, maar ik kan alleen maar gissen naar de werkelijke reden die achter mijn volgende woorden steekt.

‘Ja, ja,’ zeg ik, en ik leg zoveel mogelijk minachting in mijn stem. ‘En ons kleine avontuurtje heeft er zeker niets mee te maken?’

Ze kijkt me ongelovig aan, net als al haar huisgenoten. ‘Dat heeft er inderdaad niets mee te maken.’

Misschien zou ik wel inbinden als ze er niet zo vol afgrijzen bij had gekeken. Lopen nu werkelijk alle meiden bij me weg? Eerst Lucy, toen Abby, daarna Merle, vervolgens schopte Calvé me haar bed uit omdat ze een vriendje had, en nu cockblockt Lucy me zelfs al bij die makkelijke vriendin van haar. ‘Volgens mij ben je gewoon jaloers dat ik jou laatst niet even wilde bijtanken,’ spuw ik giftig naar haar.

Lucy’s ogen worden nog groter en ze roept uit: ‘Wat een onzin! Er is niets gebeurd.’

‘O nee? Zo graag wilde je anders niet stoppen.’

Die lange dweil die door iedereen Kikker genoemd wordt mengt zich in het gesprek. ‘Dus jullie hebben een privéfeestje gehad?’ Zijn stem klinkt vlak, maar zijn ogen schieten vuur.

Ik moet zeggen dat ik me enigszins geïntimideerd voel door zijn lengte als hij een grote pas naar voren doet en zijn blik dreigend over me heen laat glijden, maar het dronken, roekeloze deel van mij juicht iedere

onverantwoordelijke actie enthousiast toe. ‘Tijdens mijn huisfeest,’ zeg ik dus, en ik hoor zelf dat het behoorlijk opschepperig klinkt.

Even denk ik dat hij me op mijn bek wil slaan (kom maar op, lange, ik lust je rauw), maar dan kraait Blondie naast me uit: ‘Dus je was helemaal overstuur van Kikkers slippertje, maar zelf ben je net zo schuldig!’

En voordat ik het weet, escaleert de situatie - maar niet op de manier die ik zou hebben voorspeld. In plaats van boos op mij te worden, richt iedereen zijn woede op Lucy. Blijkbaar hebben die idioten al hun geheimen aan haar verteld, en zijn ze nu boos dat ze die heeft doorverteld. Ik denk aan mijn knie en aan wat het zou betekenen voor Audentis als dat uit zou komen. Dit is eens te meer een bevestiging van hoe goed het is dat ik mijn kop heb gehouden.

Bij iedere nieuwe onthulling lijkt Lucy een stukje verder te krimpen, tot ze klein genoeg is om onder de kier van de keukendeur door naar buiten te rennen. En sorry, maar ik ben allang blij dat de aandacht

niet meer op mij gericht is, dus ik gooi met dronken onvoorzichtigheid nog wat meer olie op het vuur door hier en daar een stekende opmerking te maken.

Mag ik het een inschattingsfoutje noemen?

Uiteindelijk neem ik Blondie mee, want die is ook boos op Lucy. Toch nog een beetje goed nieuws vandaag. Dat kan ik ook wel gebruiken na de ziedende blik die Lucy me toewierp na mijn laatste opmerking (iets over haar aanstaande verhuizing - ik weet het niet eens meer), die me in één klap ontuchttert. Op de fiets naar huis, met Blondies armen om mijn middel, besef ik dat ik misschien meer kapot heb gemaakt dan alleen mijn eigen reputatie. En als ik het met Blondie in mijn eigen bed eindelijk tot een bevredigend einde heb weten te brengen, val ik in een slaap vol schuldige achtervolgingsdromen.